

tvangen, idet det ikke er Ministeriets Hensigt at benytte disse Bestemmelser i § 6 til at lægge større Hindringer i Vejen for de paagældende Landes Undersaatter, og da navnlig ikke overfor Skandinaver, end de nugældende Regler hjemler. I øvrigt vil § 6 ikke faa nogen som helst væsentlig Betydning for arbejdssøgende Udlændinge fra de Lande, overfor hvilke der ikke eksisterer Visumtvang i Øjeblikket, da disse Udlændinges Antal, bortset fra svenske og norske, er meget ringe. Dette fremgaar af en Oversigt fra Statspolitiet af 1924, hvoraf man vil se, at der er udstedt Opholdsbøger for udenlandske Arbejdere paa følgende Maade: For polske Sæsonarbejdere i et Antal af 1 428, for andre viseringspligtige 799, for Svenskere 1 125, for Nordmænd 147, men i alt kun for 23 fra samtlige andre Lande, hvor der ikke var Viseringspligt. Der er altsaa kun 23 af 3 522, som siges maaske at blive lidt vanskeligere stillet efter § 6, hvis man vel at mærke ikke vilde administrere § 6 saa human, som det er Tanken.

Endelig skal jeg gøre opmærksom paa en Ændring til § 8, en Ændring, der ikke har større Betydning, men kun tilsigter, at man kan vide Besked med, hvem der opholder sig her i Landet. Folkeregisteret vil i Almindelighed ikke optage Udlændinge, før de har opholdt sig i vedkommende Kommune i tre Maaneder, og der kan være en vis Fare for, at Personer, der rejser om fra Sted til Sted og søger Arbejde, ikke bliver optaget i Registeret, og det er netop den Art Personer, man har nogen Interesse af at faa Oplysninger om, ligesom man har nogen Interesse af saadanne Bestemmelser ved Eftersøgning af Alimenter. Derfor har man foreslaaet Fremmedlovens § 19 ændret, dog, som man vil se, ikke væsentligt.

Hermed tror jeg at have gjort Rede for de nye Bestemmelser og Grunden til, at disse Bestemmelser er indført, og ærede Medlemmer vil se, at i Virkeligheden er det Ønsket om at naa til Ophævelse af Visum i større Udstrækning, der har medført disse nye Regler, ikke Ønsket om at gøre det vanskeligere end hidtil at komme her til Landet.

Gerhard Nielsen: Jeg er glad ved Ministerens Udtalelse om, at man bør tilstræbe saa vidt muligt at komme tilbage til de Forhold, som var raadende før Krigen, baade i andre Lande og her i Landet med Hensyn til fremmedes Ophold. Jeg maa naturligvis indrømme, at et enkelt Land har vanskeligere ved at aabne Dørene paa

vid Gab, og vi fra vor Side maa derfor udtale, at vi tiltræder de Bestemmelser, der her er foreslaaet af Ministeren. Der maa naturligvis være visse Kontrolbestemmelser overfor fremmede, og vi mener naturligvis ogsaa, at man maa give Ministeren Bemyndigelse til at kunne træffe Bestemmelser om Opholdstiden her i Landet ud over den Tid, Loven hjemler, og ogsaa Bemyndigelse til under visse Omstændigheder at udvise fremmede her fra Landet. Det er en Selvfølge, at Personer, der skaffer sig Adgang her til Landet udenom Bestemmelserne, maa paadrage sig Strafansvar, og det forekommer mig, at det ogsaa er rigtigt, at man nu tillige paalægger den Arbejdsgiver Strafansvar, som tager udenlandske Arbejdere i Arbejde uden at forvise sig om, at den paagældende Arbejders Opholdstilladelse er i Orden. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minster, at han administrerer og ogsaa paalægger Statspolitiet at administrere Loven paa en saa human og hensynsfuld Maade som muligt. Der er saa mange personlige Forhold, der berøres af disse Bestemmelser, og det vil sikkert vække almindelig Tilfredshed, om man — hvad jeg heller ikke er i Tvivl om vil ske — fra Myndighedernes Side vil vise et stort Hensyn overfor Ønsker, der fremkommer fra forskellige Sider.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Rytter: Dette Lovforslag har været forelagt mange Gange tidligere her i Rigsdagen; næsten lige siden 1907 har et ganske tilsvarende Forslag været fremsat her. Hidtil har Forholdet været det, navnlig fra 1920 til 1924, at man fra socialdemokratisk Side gik meget kraftigt imod Lovforslaget, idet man mente, at det ikke var nødvendigt af Hensyn til Forholdene, som de forelaa. Nu har imidlertid den højtærede Justitsminister, som ved de tidligere Fornyelser af Loven har været Ordfører i Landstinget, skiftet Standpunkt og er kommet over til det samme Synspunkt, at det er nødvendigt at have en Lovgivning paa dette Omraade, og det kan vi fra vor Side selvfølgelig kun hilse med Glæde, idet vi altid har anset det for nødvendigt og ogsaa stadig anser det for nødvendigt. Lovforslaget er først blevet fremsat den 10. Marts i Landstinget og er kommet her til Folketinget i Dag, saa der er ingen Tid til at underkaste det nogen Udvalgsbehandling og undersøge det nærmere. Den højtærede Minister har imidlertid i Motiverne og ligeledes baade i Landstinget og i Folketinget udtalt, at han